

danne Foretagender, som man ikke har været klar over, da man vedtog Finansloven, Ting, som man ikke den Gang havde forudsat, at det var nødvendigt at faa i Finansaarets Løb.

Endvidere fremgaar det af den Forhandling, som blev ført, at begge de to Politikere, det ærede Medlem fra Æbeltoft og den højtærede Finansminister, ser mørkt paa den fremtidige Situation. At det ærede Medlem fra Æbeltoft gør det, fremgaar tydeligt af hans Udtalelser i det hele taget, og at den højtærede Minister ogsaa gør det, fremgaar af, at han i sin første Udtalelse under denne Forhandling sagde, at naar det ærede Medlem fra Æbeltoft saa sort paa Fremtiden, „skal jeg ikke nægte, at jeg ser ikke lysere paa den end han.“ Dette Ministerens mørke Syn paa Fremtiden gælder dog ikke det indeværende Finansaar, og navnlig gælder det ikke den Omstændighed, at vi for Øjeblikket skylder 60 Mill. Kr. i Nationalbanken. Om denne Gæld udtalte Ministeren bl. a., at det egentlig ikke er rigtig let at opgøre, hvor megen Gæld man har, thi man ligger inde med store Beholdninger, hvori der er anbragt mange Penge, han nævnedes saadant noget som 20—25 Millioner maaske. Men uanset dette mente den højtærede Minister, at denne Skyld til Nationalbanken, som rimeligvis vil gaa noget op og ned i Sommerens Løb, dog ventelig ikke vil blive større, end at den godt kan dækkes, naar Skatterne indgaar til Efteraaret, de sidste hen imod Jul. Ministerens mørke Syn paa Forholdene gjaldt særlig Fremtiden. I øvrigt sagde han om indeværende Finansaar, at han regnede med, at der skulde indgaa 500 Mill. Kr., og det var hans Haab, at disse 500 Mill. Kr. ogsaa skulde slaa til til Udgiften. Naturligvis kunde han ingenting garantere i denne Henseende, for der kunde komme overraskende, ekstraordinære Udgifter, som krævedes Penge, store Penge, men forsaavidt det ikke var Tilfældet, mente han, at de vilde kunne slaa til, saaledes at vi ikke, bortset fra det Statslaan, som vi alle har været forberedte paa maa komme, naar Sønderjylland vender tilbage til Moderlandet, skulde behøve at optage Statslaan i indeværende Aar — saa vidt jeg husker, har ogsaa Bankerne i sin Tid ladet forstaa, at de ikke vilde synes om, at der kom yderligere Statslaan, Ministeren mente altsaa, at Indtægterne vilde slaa til, skønt han naturligvis ikke kunde indestaa derfor; Ministeren kunde i det hele taget, mente han, ikke

have Ansvaret for de Fordringer, der blev stillet, og disse Fordringer er jo store, særlig Rigsdagens. Ministeren sagde i Folketinget, at „alle Partier støtter hinanden i urimelige og stedse stærkere Krav til Statskassen“. Ja, det er der vist meget i, det er alle Partier tilbøjelige til, men naar de gør det, er det vel ikke saa meget, fordi de selv opfinder disse Krav, som fordi Kravene kommer ude fra Vælgerne, og naar først man er inde paa det, at man faar, naar bare man kræver, saa kan man jo vente, at Rigsdagsmændene bliver vanskeligt stillet, naar de hist og her skal til at sige Nej. Det vilde vel ikke være utænkeligt, at Forholdene medførte, at der hos de forskellige Partier af Hensyn til Vælgergunst kunde være nogen Tilbøjelighed til at byde hinanden over, og det vilde ikke undre mig, om dette i Fremtiden førte til, at den saa højt priste Parlamentarisme kom til at spille Fallit. Hvad man saa skal have i Stedet, skal jeg ikke udtale mig om — Udviklingen svinger jo fra den ene Side til den anden —, men det vil i hvert Fald have den Virkning overfor Befolkningen, hvis man fortsætter med dette, at den ene byder den anden over, og det er ikke hensigtsmæssigt.

Naar Ministeren siger, at han ikke kan modsætte sig de Krav, som Rigsdagen stiller, saa er der vist noget i, hvad det ærede Medlem fra Æbeltoft sagde, at det maaske dog kunde hjælpe noget, hvis Ministeren, naar der kom en saadan Fordring, i Forvejen sagde: Meget vel, det kan gøres, naar der stilles bestemte Krav derom, men de Herrer maa vide, at det kræver nye Skatter, vi har ikke Pengene, eller hvis det skulde vise sig umuligt at tilvejebringe de Skatter, man behøvede — hvilket jeg slet ikke vilde anse for utænkeligt —, maatte man ty til nye Laan. Det kunde være, at det vilde have nogen tilbageholdende Virkning overfor de store Krav, som fremkommer.

Det interessanteste i denne Forhandling synes mig egentlig at være det, at Folketingsmanden hævdede, at man i Stats-husholdningen ligesom i private Husholdninger maatte indrette sig paa at sætte Tæring efter Næring, d. v. s. ikke bruge Penge, som man ikke har eller har Anvisning paa, og overfor dette gjorde den højtærede Finansminister gældende, at Forholdet i Fremtiden paa Grund af den hele Stilling vilde blive det modsatte: man kom til at sætte Næring efter Tæring, man kom til først at bestemme, hvad man ansaa for rimeligt at bruge, og saa kunde man se-